פריך אלא לאביי ורב אשי:

מגן דמשתבע מלוה שאינו ברשותו כו'. יי לרנה ולרג יוסף לא

תהא במאמינו. ברישה לה מני לחוקמי הכי משום דהתם לה

ירצה להאמינו כיון שע"י כן לא יוכל לישבע אבל הכא אין

כאן שבועה ואע"פ שמפסיד במה

שמאמינו שבועה שהיה יכול לגלגל

:עליו אינו חושש

ואותביניה שילם. ול"ל דיוקרא

דעלמא כמו כפילא ולא דמי לגיזות

וולדות דאותו שבח ניכר בגוף

הבהמה: אמרחיה לב"ד. דלא

דמי לאטרחיה לשבועה דקני כפילא

לרבא כששילם אחרי כן (בב"ק דף קח.)

דהתם משלם ברלונו אבל רב נחמן

הולרך לגבות אפדנו:

זבנה בו'. וא"ת ואמאי לא מהדר

הדין נמי אין מחזיר שמכורה היא

לו שהרי חוכל פירות בלח נכייתח

אלא משום ועשית הישר והטוב

מהדר ולכך שני לא מהדר:

לוקח הוי. אפי׳ אי הוי יורש

אורתה כו' אלא משום לא מהדרינן

ליה נקטיה דאי יורש הוי מהדרינן ליה

שהבן פודה קרקע של אביו ואע"ג

דבפרק יש נוחלין (ב"ב דף קלט: ושם

ד״ה התם) מסיק דטבא ליה עבדו

ליה או יורש או לוקח הא אמרינן

התם בר היכא דאיכא פסידא לאחריני

לא עבדי ליה טבא ולכך הכא לא

הוי כיורש משום פסידה דמלוה ולה

מהדר ממה נפשך דאפי' יורש הוי

לא מהדר ודר׳ יוסי בר חנינא מפרש

התם דלקוחות אפסדו אנפשייהו:

לא מהדר כדאמר זבנה

מה מכר ראשון לשני כל

דכיפי הוי שבחה

ל) ונראה דל"ל רבהו. [שבועות מג: ע"ש], ג) [ב"ק לח:], ד) [לקמן מב.], ד) לעיל טו:, ו) [ב"ב קלט:], ז) לקמן לו: כתובות נ. עח: ב"ק פח: ב"ב נ. קלט:, ח) גיי רש"א לרב הונא,

הגהות הב"ח

כיפאי מתר. (מ' שם זכנה אורתה: (ד) תום' ד"ה זכנה וכו' לא מהדר נימא

שומא. ששמו ב"ד לבעל שובהא: טפנה כ", נכענ חוב קרקע הלוה, הדר. אם יפרע לו מעות מעות על שנה (לעיל טו:). באווה ווווררה רורמו מלוג בחיי בעלה. הקרן ירחורות ו) שלם ימום בעלה יזכה בהן ואם ממות היא ויירשה בעל יפסידו, ונכסי מלוג הן נכסים שנפלו לה מצית אביה או שהכניסה קרקעות שלא נישומו בכתובתה, זלה קיבל בעל עליו אחריות, ואוכל פירותיהן בחייה כתקנת חכמים תחת פרקונה, ולהכי מיקרי מלוג, שמולגן ומחסרן בעל, שאוכל הפירות כמליגת הרחש יספילות כנוכיגת יאו את (רשב"ם ב"ב קלט:). ומתה. ונעל יורש אותה דנר מוכה (לקמו צו:). הבעל מוציא מיד הלקוחות. דשויוהו רבנן כלוקח והוא . (כתובות כאשוו לוסס נו, דאע"ג דבעלמא קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי, בעל בנכסי אשתו אלמוה רבנן לשעבודיה רבנן לשעבודיה ריבה והוי כלוקח לאשון (ב"ק פח:) ומיהו שאם ימות בעלה בחייה יטלס הלוקח (רשב"ם ב"ב

רבינו חננאל

יקשיא לז וכי תקנתא לרשיעי עבדינן אלא שמא י שבע הלוה ויוציא המלוה את הפקדון ונמצאת שבועת הלוה שיצאה לבטלה. ואמרי׳ אם איתא לדרב הונא כיוז שנשבע המלוה שאינה ברשותו אינו יכול להוציא הפקדון נשבע שאינו שכבר ברשותו ^(A) והלה נשבע כמה היה שוה ומתני׳ הכי קתני מי נשבע תחלה ישבע הלוה תחלה חיישינן שמא יוציא המלוה עת המשכני נומעעת שבועה זו לבטלה. ושאר השמועה פשוטה היא. ההוא דאפקיד כיפי גביה חבריה ואמר לא ידענא היכא אנחתינהו אמר ר׳

א) נראה דחסר כאן ול"ל ופריק רב אשי דוה נשבע שאינו ברשותו והלה נשבע כמה היה שוה וכו'.

אימא לדרב הונא. שהשומר המשלם דמים נשבע שאינה ברשומו אמאי חיישינן לשמא יוליא הא אשתבע: שיש עדים שנשרפה. דהשתא לא אשבעינהו שהרי הביא עדים: טרח ומייתי לה. מחזר

ושואל אחר הנכנסים בביתו וימלא הגנב: ווה נשבע. הלוה

שהשבועה עליו נשבע כמה שוה:

מלוה נשבע מחילה. שאינה ברשותו:

רישה דסיפה. הויה מיובתה לרב

הונא רישא תביעת מלוה סיפא תביעת

לוה רישה דסיפה דקתני פטור

בתביעת לוה: אגילגול שבועה. דטענה

שאין בה שבועה עם טענה שיש

בה שבועה מגלגלין עליו שבועה

לישבע על שתיהן וגילגול שבועה

דאורייתא היא בקדושין (דף מ:):

סהא במאמינו. הא דקתני פטור

במאמינו לוה למלוה שאינה ברשותו:

לא הים ליה בגויה. מימר אמר לוה

לא קים למלוה בגויה דמשכון דלא

נתן דעתו עליו לדעת דמיו: מחי שנח

כו'. דנקט תנא למלתיה בהכי שוה

נאמן על זה חה אינו נאמן על זה:

לוה מקיים במלוה. מקרא זה תומת

ישרים תנחם אם לא שאדם נאמן

וישר הוא לא היו מעשרין אותו מן

השמים שנאמר תומת ישרים תנחם:

כיפי. נזמים: ואייקור. יתר על

הדמים שפרע לבעלים: הוה יתיבנת.

כשדן דין זה: ופרקין המפקיד הוה.

ובפרק זה היינו עוסקין: ואמרי ליה

שילם ולא רלה לישבע. קתני מתני׳

דקני כפילא והאי נמי שילם וליקני

רווחה דחייקור: דשומה הדר. נכסי

לוה ששמו ב"ד לבעל חוב חוזרין חליו

אם נותן מעות לבעל חוב כי הכא

דהדר אפדנא למרה: דשומא בטעות

הוה. דסבור היה שאבדו הנזמים

והרי לא אבדו: דהא הוו כיפי

מעיקרת. שהרי בתחילת השומח

היו הנזמים בידו ולא היה יודע

דאילו היה יודע שכן לא שמו לו

הטרקלין אבל שומא שב"ד שמין על

שאין לו מעות והוא חייב לו הרי הוא

כמכר גמור ואינה חוזרת: אמרינן.

לבעל חוב שני: לא עדיפת. מבעל

חוב ראשון שבאת מכחו כשם שהוא

מחזירה ויטול מעותיו משום ועשית

הישר והטוב אף אתה קבל מעותיך

מבעלים הראשונים משום ועשית

הישר והטוב: זבנה אורמה כו'.

בעל חוב ששמו לו קרקע ומכרה או

שנתנה או הוריש: הני. אחרונים

או לוקח או יורש או מקבל מתנה:

אדעתא דארעא נחות. שיהא קרקע

שלהם ולא שיקבלו מעות דאילו בעל

חוב אית ביה משום ועשית הישר

והטוב דאמרינן לא היה לך עליו אלא

איתא לדרב הונא כיון דמשתבע מלוה שאינה ברשותו היכי מצי מפיק לה אמר יבא שיש עדים שנשרפה אי הכי 🌣 🌣 מהיכא מייתי לה אלא אמר רב יוסף שיש עדים שנגנבה סוף סוף מהיכא מייתי לה דמרח ומייתי לה אי הכי כי משתבע מלוה נמי למרח לוה וליתי בשלמא מלוה ידע מאן קא עייל ונפק בביתיה ואזיל ומרח ומייתי לה אלא לוה מי ידע מאן עייל ונפיק בביתיה דמלוה אביי אומר גזירה שמא ימעון ויאמר לו אחר שבועה מצאתיה יוכב אשי אמר יוה נשבע וזה נשבע זה נשבע שאינה ברשותו וזה נשבע כמה היה שוה והכי קאמר מי נשבע תחילה במלוה נשבע תחילה שמא ישבע זה ויוציא הלה את הפקדון רב הונא בר תחליפא משמיה דרבא אמר רישא דסיפא תיובתא לרב הונא סלע הלויתני עליו שתים היה שוה והלה אומר לא כי אלא סלע הלויתיך עליו סלע היה שוה פטור ואם איתא לדרב הונא מגו דמשתבע מלוה שאינה ברשותו ילישתבע נמי אגילגול שבועה כמה היה שוה אמר רב אשי אמריתה לשמעתא קמיה דרב כהנא ואמר לי סדתהא במאמינו ונהמניה לוה למלוה גמי בהא כמה הוה שוה לא קים ליה בגויה ונהמניה מלוה ללוה דקים ליה בגויה לא מהימן ליה ומאי שנא לוה דמהימן ליה למלוה ומאי שנא מלוה דלא מהימן ליה ללוה לוה מקיים ביה במלוה תומת ישרים תנחם מלוה מקיים ביה בלוה וסלף בוגדים ישדם: ההוא גברא דאפקיד

כיפי גביה חבריה אמר ליה הב לי 🕫 כיפי אמר ליה לא ידענא היכא אותבינהו אתא לקמיה דרב נחמן אמר ליה סיכל לא ידענא פשיעותא היא זיל שלים לא שילם אזל רב נחמן אגביה לאפדניה מיניה לסוף אישתכח כיפי ואיקור אמר רב נחמז יהדרי כיפי למרייהו והדרא אפדנא למרה אמר רבא הוה יתיבנא קמיה דרב נחמן ופרקין המפקיד הוה ואמרי ליה שילם ולא רצה לישבע ולא אהדר לי ושפיר עבד דלא אהדר לי מאי טעמא יהתם לא אטרחיה לבי דינא הכא אטרחיה לבי דינא למימרא דסבר רב נחמן דשומא הדר שאני התם דשומא במעות הוה דקא הוה כיפי מעיקרא יאמרי נהרדעי שומא הדר עד תריסר ירחי שתא ואמר אמימר אנא מנהרדעא אנא וסבירא לי שומא הדר לעולם יוהלכתא שומא הדר לעולם משום שנאמר יועשית הישר והמוב יפשימא שמו ליה לבעל חוב ואזל איהו ושמה לבעל חוב דידיה אמריגן ליה לא עדיף את מגברא דאתית מיניה יזבנה 🌣 אורתא ויהבה במתנה ודאי הני מעיקרא אדעתא דארעא נחות ולאו אדעתא דווזי נחות ישמו לה לאשה ואינסיבא או שמו מינה ראשה ואינסיבא ומתה ייבעל בנכסי אשתו לוקח הוי לא מיהדר ולא מהדרינן ליה ״דאמר רבי יוסי בר חנינא באושא התקינו להאשה שמכרה בנכםי מלוג בחיי בעלה ומתה הבעל מוציא מיד הלקוחות אנכיה

מעות והרי הן לך אבל אלו קרקע קנו: ואנסיבא. אפילו לא שמאתן לבעלה בכתובתה להיות נכסי לאן ברזל שהן קנויין לבעל אלא עיכבתן לעצמה להיות נכסי מלוג הקרן שלה והבעל אוכל פירות: בעל. בנכסי מלוג של אשתו: לוקח הוי. דין לוקח נתנו בו חכמים הלכך לא מיהדר היכא דשמו לה ואינסיבא ומתה וירשה בעלה כדאמרינן זבנה אדעתא דארעא נחות: ולא מהדריגן ליה. היכא דשמו מינה ואינסיבא ומתה וירשה בעלה ובא להחזיר החוב וליטול החרחע לא מצי למימר יורשה אני דכלוקח שוייה רבנן ולא כיורש: האשה שמכרה בנכסי מלוג. להיות הבעל אוכל פירות בחייה וגוף הקרקע יהיה ללוקח לכשתמות ומתה: בעל מוליא. גוף הקרקע מיד הלקוחות והכי מוקי לה בפרק האשה בכתובות (דף עח:) תקנת אושא בגופה של קרקע לאחר מיתה. אלמא כלוקח שויוהו רבנן וא"ל אני לקחתי ראשון דאי כשאר יורש שויוהו רבנן יורש שמכר אביו נכסיו בחייו אין לו ירושה בהן: באושא הסקינו. כשהיתה סנהדרין באושא שגלתה וישבה שם סנהדרי גדולה כדאמרינן בר"ה (דף לא.) גבי עשרה מסעות:

סמג עשיו פח טוש"ע ח"ח סיי רלא סעיי ז: מי ד מיי שם פייח הלי מו ד ז מיי שם פייח הלי ג סמג שם טוח"מ סי" פכ"ב מהלי מלוה הלי טו סמג עשין לד טוש"ע ח"מ סיי קג סעיי ט: יח טיב מייי שם הלי יו טוש"ע שם סעני י: ל [מיי פ"ר מהלי שאלה הלי יא טוש"ע ח"מ סיי

יג א ב מיי׳ פי״ג מהל׳

עשין לד טוש"ע ח"מ סי

עם אן נד טוט יע נוימו טיי עב סעי' י: יד ג ד מיי שם טוש"ע

:סטי' יב

מו ה מיי׳ פ״ד מהל׳

שמו סעי' זו]: ימ מיי פר"ב מהלי אישות הלי ז ועיין במ"מ סמג עשיו זכות שתבא לידו וי"ל דהראשון מן טוש"ע אה"ע סי' ל סעי : છ

תורה אור השלם תַּמַת יִשַּׁרִים תַּנְחֵם וסלח בוגדים ישדם: משלי יא ג משלי יא ג וְעָשִּׁיתְ הַיְּשָׁר וְהַטּוֹב 2 בעיני יי למעז ייטב לה וּבָאתְ וְיָרַשְׁתְּ אֶת הָאָרֶץ וּבָאתְ וְיָרַשְׁתְּ אֶת הָאָרֶץ וּבָאתְ וְיָרַשְׁתְּ אֶת הָאָרֶץ

לאבתיף:

דברים ו יח

רבינו חננאל (המשך) נחמן כל לא ידענא פשיעותא היא חייביה לשלומי לא שילם ירד רב נחמן לנכסיו ושם ויהביה לאפדני הפקדון בדמי דהנהו כיפי דפשע בהו. פי׳ אפדנא חצר. לסוף אישתכח כיפי ואוקירו בדמיהן. מריה דכיפי אמר הב לי כיפאי וטול אפדנא . יהלה אלא מעידנא דשקלית לאפדניי זבינא אנא בכיפי יוברשותי אוקירו ודן ר' נחמן כיון דהא שומא דשמו ליה לאפדנא שומא בטעות הואי דהא הוו כיפי ולא אבדו וקיימא לן פקדון כל היכא יתיה ברשותיה דמריה י לאו שומא הוא . והדר אפדנא למריה והדרי למרייהו. שומא הדרא לעולם משום שנאמר ועשית והטוב והני מילי אם לא מכרה אבל אם מכרה לאחר או נתנה במתנה לאשה במלוה שהיא נושה לאחרים וניסת והכניסה שדה זו לבעלים או שמו שדה אשה לנושה שלה וניסת לא מהדרינן ליה לבעל ולא מהדרינן . מיניה דבעל דכזביני דמי וקיימא לן בעל בנכסי אשתו לוקח הוי לא מהדר ולא מהדרינן ליה דאמר ר' יוסי בר' חנינא באושא התקינו

האשה שמכרה נכסי מלוג האשה שמכוח נכסי מקות בחיי בעלה ומתה הבעל מוציא מיד הלקוחות.

(A) גמ' אמר רצא אמר רב יוסף שיש עדים שנשרפה: (ב) שם הב לי ביפאי למר: (ג) שם זכנה

מוסף רש"י